

10. 7. 2003

Vezměte, prosíme, na vědomí, že text článku odpovídá platné právní úpravě ke dni publikace.

# **Tiskové prohlášení Ministerstva spravedlnosti k rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Jan Hartman a Jiří Hartman proti České republice**

V tomto rozsudku Evropský soud zejména dospěl k závěru, že ústavní stížnost v kombinaci se žalobou na náhradu škody proti státu nepředstavuje dostatečně účinný prostředek nápravy nepřiměřené délky soudního řízení. Evropský soud následně konstatoval, že v případě stěžovatelů trvala s ohledem na jejich věk a zdravotní stav restituční řízení kvůli průtahům nepřiměřeně dlouho, i když stěžovatelé a jejich právní zástupce k prodloužení řízení rovněž přispěli.

Dne 10. července 2003 byl v Paláci lidských práv ve Štrasburku vyhlášen rozsudek senátu druhé sekce Evropského soudu pro lidská práva ve věci Jan Hartman a Jiří Hartman proti České republice. Evropský soud vyslovil, že Česká republika porušila práva stěžovatelů jednak na projednání věci před soudem v přiměřené lhůtě (článek 6 odst. 1 Evropské úmluvy o lidských právech), jednak na účinný prostředek nápravy nepřiměřené délky soudního řízení (článek 13 Úmluvy), a přiznal stěžovatelům jako náhradu vzniklé morální újmy a nákladů řízení částku 11.500 €.

Stěžovatelé, bratři, na sklonku roku 1948 opustili Československo. Po roce 1989 se oba domáhali vrácení nemovitého i movitého majetku, který na československém území zanechali. Zatímco Jan Hartman splňoval podmínku státního občanství a byla mu vydána ideální polovina některých nemovitostí, Jiří Hartman následkem své emigrace do USA československého občanství pozbyl a restituce se tudíž nedomohl. Za účelem vydání majetku vedli oba stěžovatelé několik soudních řízení.

Evropský soud prohlásil dne 17. prosince 2002 za přijatelné pouze ty aspekty stížnosti bratrů Hartmanových, které se týkaly délky tří restitučních řízení a otázky, zda v České republice existují účinné prostředky nápravy nepřiměřené délky soudního řízení. K přezkoumání těchto otázek se konalo dne 11. března 2003 v Paláci lidských práv ve Štrasburku veřejné jednání, na jehož základě přijal senát Evropského soudu dne 24. června 2003 rozsudek, vyhlášený dne 10. července 2003.

V tomto rozsudku Evropský soud zejména dospěl k závěru, že ústavní stížnost v kombinaci se žalobou na náhradu škody proti státu nepředstavuje dostatečně účinný prostředek nápravy nepřiměřené délky soudního řízení. Evropský soud následně konstatoval, že v případě stěžovatelů trvala s ohledem na jejich věk a zdravotní stav restituční řízení kvůli průtahům nepřiměřeně dlouho, i když stěžovatelé a jejich právní zástupce k prodloužení řízení rovněž přispěli.

Rozsudek bude dále analyzován. Je úkolem Ministerstva spravedlnosti, aby rozsudek Evropského soudu vyhodnotilo, vyvodilo z něj závěry a navrhlo případná adekvátní opatření vlády. V novele

zákona o soudech a soudcích, kterou počátkem června tohoto roku schválil Parlament, byl však již zakotven prostředek nápravy v podobě návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu, který je v dispozici účastníků a jehož cílem je právě urychlit konkrétní soudní řízení.